

DĚTSKÁ HRA

PŘÍBĚH O MODERNÍCH
METODÁCH ŠPIONÁŽE,
RUSKÉ KYBERNETICKÉ VÁLCE
A FAKE NEWS

THRILLER

MAX KARPOV

CPRESS

Dětská hra

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Max Karpov
Dětská hra – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Dětská hra

MAX KARPOV

CPress
Brno
2018

„Ten, kdo nejhlasitěji křičí ‚zloděj!‘, je sám zlodějem.“
staré ruské rčení

PROLOG

V Moskvě nastalo po dlouhé zimě opět jaro. Na obrubnicích roztávaly poslední hromádky špinavého sněhu a městské parky zářily barvami tulipánů a šeříků. V zahradách Kremlu kvetly jabloně a třešně a plnily vzduch známou vůní očekávání.

Po nedalekém okružním bulváru, daleko od majestátních cibulovitých kupolí chrámu Krista Spasitele, kde se před deseti dny shromáždili k velikonoční mši prezident Putin a pět tisíc věřících, se odpoledním provozem prodírala neoznačená bílá dodávka.

Ivan Delkov, pasažér dodávky, která si razila cestu provozem centrální Moskvy, slyšel šustění mokré vozovky a mečení klaksonů aut. Neviděl však, kam ho vezou, to si mohl jen domýšlet. Delkov, velký muž s averzí vůči uzavřeným prostorům, byl usazen v zadní kabině bez oken, čelem proti směru jízdy, oblečen ve sluncem vybledlých maskáčích a vojenských botách, které nosil každý den. Z reproduktorů slabě hrála známé znějící ruská hudba. Jediné, co měl kromě své průkazky u sebe, byla malá fotografie syna hledícího do objektivu tmavýma, nevinnýma očima, oblečeného do vojenské uniformy, kterou měl na sobě v den, kdy byl zabit.

Jízda se ze stylu brzda-plyn v městském provozu změnila na plný plyn po dálnici, a tak Ivan Delkov nakonec přestal hádat, kde jsou, a místo toho myslel na nešťastný sled událostí, které ho dostaly až sem. A na schůzku, na které se co nevidět setká s mužem známým jako „temný anděl“ Ruska.

Delkov, kterému bylo dost přes čtyřicet, byl plukovníkem v GRU, ruské vojenské zpravodajské službě, i když o sobě stále uvažoval spíše jako o pěšákovi v rozsáhlejší válce své země. Většinou se probouzel s tím, že má v ruské historii sehrát roli, aniž by přesně věděl jakou. Díky ostrému vzhledu – měl protáhlý vážný obličej a široká ústa, zploštělá jako strunu – lidé Delkova často podceňovali a unikala jim jeho houževnatost a inteligence, jež ho činily kompletním vojevůdcem. V Donbasu určovaly Delkovovy speciální jednotky směr ukrajinské armády a různých ad hoc praporů, čímž de facto stanovovaly hranice nové „lidové republiky“. Někteří z ruských separatistů ho nějakou dobu nazývali místním „ministrem obrany“, čehož si nepřiznaně docela užíval. Byli tam ovšem také tací, kdo ho nazývali „šilným plukovníkem“, což už mu tak příjemné nebylo.

Stejně jako mnozí další z ruské vojenské rozvědky se Delkov oženil mladý a také se jako mladý rozvedl. Když minulé léto na Donbasu zemřel Pavel, jeho jediný syn, pouze to prohloubilo jeho oddanost vlasti. Také se však proto stal méně tolerantním vůči politickému vedení Kremlu na východní Ukrajině. Delkov chápal, že nevyhlášená válka v Donbasu se stala čelní linií v rozsáhlejší konfliktu, v morální a kulturní válce o budoucnost Ruska. Východní Ukrajina byla ovšem rovněž místem, kde se válkaablokovala. A Delkov kvůli tomu, stejně jako mnoho ruských patriotů, začal vůči Kremlu pociťovat hořkost. Zejména pro jeho politiku posílat do boje neuniformované muže a pohřbívat je v neoznačených hrobech. V Moskvě nyní vládla nebezpečná arogance, jejíž znepokojující známky ovšem běžným Rusům unikaly.

Krátce o tom v zimě pohovořil s ukrajinským novinářem, který slíbil, že ho nebude citovat. Poté to ovšem udělal a byl trochu přesnější, než by si byl Delkov přál, když novinář poznámky přisoudil „ruskému plukovníkovi v poli v Donbasu“.

O tři týdny později byl Delkov povolán pod záminkou zvláštního úkolu v Kremlu zpátky do Moskvy. Dostal ve městě malou kancelář

a štedrý týdenní plat a nedělal nic až na to, že každý den vystoupil a přečetl zprávy. Byl mu přidělen „případový důstojník“: Malý muž se širokým obličejem, jenž s ním odpoledne sedával na „poradách“, kladl mu otázky a zapisoval si poznámky. Na základě otázek, které mu kladl ohledně Ukrajiny, ho Delkov začínal podezírat, že pro něho připravuje obžalobu za velezradu. Rozhodl se, že se ještě před tím vypaří do Běloruska, kde měl malou síť přátel a rodiny.

Ivan Delkov však zjistil, že tento „úkol“ vůbec nepřišel z Kremlu. Dva dny před plánovaným zmizením Delkov zjistil, že tím, kdo ho povolal do Moskvy, byl ve skutečnosti Andrej Turov. A tím se vše změnilo.

Turov byl kdysi součástí úzkých kruhů kolem prezidenta, Leninogradské kliky, jež tvořila jakési neoficiální, Putinovo soukromé politbyro. Krátce pracoval pro FSB, nástupnickou organizaci KGB, a poté na začátku Putinova prezidentství jako sekretář bezpečnostních služeb. Posledních patnáct let však Turov provozoval vlastní bezpečnostní agenturu se sídlem v Moskvě. Mezi jeho klienty patřili lidé z Kremlu, pro něž příležitostně vytvářel „černé účetní knihy“, což byla práce, ze které prezident těžil, nikdy s ní však nebyl přímo spojen. V prvním desetiletí nového století Putin Turova údajně nazýval „temným andělem“ Ruska.

Ale to bylo tehdy. Později kolovaly skazky o rozporech mezi Andrejem Turovem a prezidentem. Loni na podzim byly některé Turovovy pobočky zabaveny vládou a šířily se zprávy, že je na něho vyvíjen tlak, aby Rusko opustil. Bylo to jen další opakování příběhů mocných mužů, kteří ukázali v Putinově Rusku příliš velké ambice nebo snahu o nezávislost. Mužů jako Michail Chodorkovský, kdysi nejbohatšího muže celé země, který poté, kdy se dostal s ruským prezidentem do křížku, strávil deset let v sibiřském lágru. Nebo Boris Němcov, bývalý první náměstek předsedy vlády, prominentní Putinův kritik, jenž byl zastřelen Kremlu na dohled v roce 2015. Nebo Alexandr Litviněnko, bývalý důstojník KGB, jenž obvinil Putina z korupce a poté třídvacet dní umíral v agónii

přímo před zraky televizních kamer na následky otravy radioaktivním poloniem.

Toto dubnové předvolání bylo pro Ivana Delkova obzvláště zajímavé už proto, že Turov přešel na stranu, které prezident nic neodpouštěl. Jen z tohoto důvodu se nyní nalézal nikoli v Bělorusku, ale v zadní části dodávky.

Uběhla hodina a dalších deset minut. Hluk provozu nakonec začal slábnout. Delkov si představoval okolí místa, kde byl: svěží trávníky, stíny stromů, nové květiny. Jedna z nových ruských uzavřených čtvrtí mimo Moskvu. Delkov slyšel, že Turov svůj byznys řídí raději z pronajatých domů než z moskevských kanceláří nebo sídel, která si oblíbili oligarchové. Poslouchal, jak dodávka zpomaluje, couvá a nakonec zastavuje. Zaslechl vrčení elektrického motoru vrat od garáže.

Muže, který otevřel dveře dodávky, znal: malý a podsaditý, tvář zarostlou a hlavu oholenou. Byl to Anton Konkin, Turovův věrný vrátný, stejně jako on sám bývalý důstojník FSB. Delkov menšího muže následoval chodbou do tmavě obložené knihovny, kde mu Konkin pokynul, aby vstoupil a zavřel dveře.

Místnost nebyla osvětlená, od podlahy ke stropu v ní stály police knih, byly tam tmavé stoly, židle a kožená pohovka. Stejně jako zbytek domu vypadalo vše nové, jako by tam nikdo nežil. Ale když Delkov přelétl pohledem nábytek, uviděl, že v místnosti je i Andrej Turov, usazen za stolem v rohu.

„Zdravstvujtě,“ pozdravil Delkova s formální laskavostí hostitele. Podal mu ruku, vyměnili si pevný stisk a pokynul mu, aby se posadil do koženého křesla proti stolu. „Je mi ctí, že se s vámi opět setkávám. Chvilí nám trvalo, než jsme vás sem dostali.“

Když usedali, Turov se Delkovovi stále díval do očí. V minulosti se již jednou setkali, před asi sedmi nebo osmi lety. Turov vzbuzoval stále stejný dojem jako tehdy, byl to obyčejně vypadající muž středního věku, s krátce střiženými šedými vlasy a pevnými rty, jež tváří propůjčovaly

inteligentní výraz. V té byly ovšem zjevné také rysy jakoby z jiného světa, například poněkud znepokojující pohled bledě modrých očí, připomínajících oči divokého psa. „Jsme vám zavázáni,“ řekl Turov. „V Donbasu jste učinil významné kroky. A to i přes to, že vím, že nejste spokojen s tím, jak se ta válka vyvíjí. Ale to není nikdo z nás.“

Delkov opatrně přikývl. Primární instinkt mu velel, aby muži, kterého nezná, nevěřil. A Turov měl navzdory svému neokázalému chování pověst kouzelníka, jenž dokázal klamat lidi způsoby, které nepostřehli, či si je dokonce ani nedovedli představit.

„Ruské vášně se probudily v březnu 2014, jak víte,“ pokračoval Turov zmíenkou o anexi Krymu. „Vy ovšem rozumíte lépe než kdokoliv jiný problému, kterému jsme do té doby čelili.“

Turov ho při těch slovech neustále sledoval. Tato záležitost – „problém“ – se objevila několikrát při poradách. Delkov to tehdy považoval za zkoušku loajality, teď však viděl, že ve hře je něco jiného.

„Máme před sebou úkol, pro jehož provedení jste jedinečně kvalifikován,“ řekl vyrovnaným hlasem Turov. „Což nám pomůže alespoň ukončit tuto válku. Vyhrát ji.“

Delkov se v sedě trochu narovnal. Chápal, že Turov teď mluví o větší válce. O válce za větší ruskou společnost, ukotvenou v tradicích, disciplíně a morálce, o všech těch věcech, které Západ ztrácel, nebo již ztratil.

„Je důležité, abychom zde hovořili otevřeně,“ řekl Turov. „Rád bych věděl, co vás ohledně Ukrajiny nejvíce znepokojuje.“

„Stejně věci, které znepokojují vás,“ odpověděl Delkov s pohledem na zavřené desky na Turovově stole a vytištěné poznámky vedle nich. Turov si ho prověřoval celé týdny, jak věděl, dávno před tím, než byl povolán do Moskvy. Jeho tým mluvil s Delkovovou odcizenou dcerou v Bělorusku, s jeho přáteli a exmanželkou. „Ty samé věci, které znepokojují muže, kteří tam bojují, a jejich rodiny,“ pokračoval. „To, že nedokonzímé to, co jsme začali. K čemu by to jinak bylo dobré?“

Turov mu pokynul, aby pokračoval.

„Obávám se stejně jako mnozí Rusové,“ pokračoval Delkov, „že díky našim slabinám budeme zranitelní. Že to otevře prostor nepokojům a fašistickým revolucím vedeným Západem, stejně jako to Američané udělali v Kyjevě a na Blízkém východě. Pokrytci.“

Turovovy oči se na okamžik rozzářily, jako by jeho slova potvrdzoval, neboť „nepokoje“ byl preferovaný pojem pro „protesty“ a „fašistické“ zase pro „demokratické“.

„A samozřejmě dennodenně bojujeme se spoluvinou doma, nebo ne?“ řekl Turov. „Jsme znepokojeni tím, co vy nazýváte,“ pohlédl do svých poznámek, „zpolitizovaným vedením války.‘ Jak víte, jeho obliba teď dosáhla osmdesáti procent,“ pokračoval, „ale co tyto průzkumy měří doopravdy? Lidé si neuvědomují, jak izolovaným a paranoidním se stal.“

Delkov přikývl, a s vědomím, že právě překročili citlivou hranici, neřekl nic. V Turovově rozumném obličejí teď viděl, co je ve skutečnosti oním „úkolem“. Žádná zástupná operace pro Kreml, jak se začal domnívat, když byl povolán zpět do Moskvy. Byl to pravý opak: Najaly ho pravicové elity zevnitř vlády, malá skupina ministrů vnitřních věcí a generálů, která si uvědomovala, že současné vedení, jež přivedlo Rusko znovu až na hranici obnovení velmoce, vyrostlo do až příliš lehkomyšlného a nepředvídatelného – příliš úzce vázaného na ego jediného muže –, aby přežilo.

„Už nás uvrhl do nebezpečné hry politiky, na pokraji války, jak víte,“ řekl Turov. „Neexistuje žádný strategický plán kromě toho, který má uvnitř své hlavy.“

„A to se změní,“ řekl Delkov.

„Přesně tak. Vývoj v Americe ho samozřejmě jen povzbudil. Ale je to stále ten samý muž. Malý muž, nadutý mocí. Příliš ustrašený ukázat slabost na to, aby byl skutečným vůdcem.“

Delkov čekal a přemítal nad Turovovými slovy. Neznal jemné detaily historie jako Turov, ale rozuměl jejím základním lekcím: Útisk nevydrží,

arogance nezávítězí a popularita je přelétavá. Muži, kteří vedou represivní režimy, za sebou nechávají strašlivá dědictví.

„Problém je v tom, že sám nikdy neodstoupí,“ ztišil se Turov a Delkov v jeho tváři spatřil záblesk lítosti, které rozuměl. Bylo možné milovat prezidentovy záměry, avšak nesouhlasit s jeho metodami. Delkov myslel na teatrální kvílení matky jeho syna, jakmile se dozvěděla, že byl jejich chlapec zabit: „To udělal Putin. Putin mi zabil syna.“ Delkov jí tehdy vynadal, aby byla zticha, ačkoliv v sobě sám potají choval velmi podobný pocit. „Ocitáme se v politováníhodné slepé uličce,“ pokračoval Turov a ukázal mu dlaň pravé ruky. „Nemáme teď jinou možnost než otevřít novou frontu.“

Delkov mlčel. Otevřít novou frontu. To byla fráze, kterou sám použil už mnohokrát.

V rozpětí sedmi minut vysvětlil Andrej Turov celou operaci, pro kterou byl jako její vykonavatel Delkov vybrán. Základní rámec už byl stanoven. Delkovova role má být v naverbování a vytrénování malé skupiny vojáků, poté by měl dohlížet na realizaci plánu. Běžné Turovovo chování při detailním popisu operace jako by zmizelo. Delkov najednou viděl tvrdou vnitřní schopnost rychlého úsudku, nadání, které si v momentě, kdy vešel do místnosti, ani neuměl představit.

„Věříme, že právě vy jste ten, kdo to může úspěšně provést,“ zakončil řeč Turov. Delkov cítil, jak mu na pažích vstávají chlupy. Jistě, může to provést. Byl to úkol, na nějž se připravoval celý život. Zároveň si ovšem Delkov uvědomoval, že o to žádán není. Byl si zcela jist, že když řekne ne, živ tento dům neopustí.

Jenže Delkov odmítnout nezamýšlel.

Naslouchal podmínkám a detailům provedení. Bude muset navázat jeden kontakt, a to s ukrajinských oligarchou jménem Dmitro Horděnko, který jim měl poskytnout zbraně a vybavení. Zbytek bude na něm. Delkovova odměna má být natolik vysoká, že nebylo třeba vyjednávat.

„A co dále?“

„Pro Rusko?“ odpověděl Turov nepřímou a ujišťoval tak Delkova, že jeho vlast bude v dobrých rukou. „Nemůžu vám dát jména. Mohu vám jen říci, že bychom si vás nevybrali, kdybychom si mysleli, že byste s výsledkem v jakémkoliv směru nesouhlasil.“ Kývl na koženou složku na stole.

„A co já?“ zeptal se Delkov.

„Budeme spolupracovat. Nebudete se muset vracet do Ruska, budete-li raději chtít začít život někde jinde. To bude na vás.“ I to Turov vysvětlil.

V té době již Delkov začal přemýšlet o mužích, které najmout: Horlivého ruského vojáka jménem Alexandr Zelenko, který s ním bojoval v Luhansku a připomínal mu jeho syna, Michaila Kolčaka, zkorumpovaného ukrajinského velitele dělostřelectva, jenž by si k misi přinesl silnou osobní motivaci, a svého vlastního synovce Dmitrije, který by mu pomohl, jakmile by bylo po všem. „A vina?“ zeptal se.

„Vina padne na SBU,“ odpověděl Turov s poukazem na ukrajinskou bezpečnostní a zpravodajskou agenturu. „V konečném důsledku ovšem na Američany. To jejich pokrytectví, jak tomu říkáte, to nás k tomu do-tlačilo. Jak se ruská duše probouzela, duše americká upadala do spánku. Američanům bylo již příliš dlouho povoleno napadat suverénní národy a bezstarostně zabíjet desetitisíce civilních obyvatel ve jménu ‚demokracie‘. Odsoudili nás tak k prosté obraně etnických Rusů na Ukrajině proti útlaku, věci, která s nimi nemá nic společného. Musíme to celé obrátit. A my to dokážeme. Ani si nevšimnou, že se to blíží.“

Delkov přikývl a dával si pozor, aby neprojevil nadšení. „A jak se dozvím, že to na mě není léčka?“

„Nedozvíte,“ řekl Turov. „Ale víte, že jsem vás sledoval. Víte, že máme společné obavy a můžeme si vzájemně pomoci. Musíte mi důvěřovat.“

Delkov mlčel. Důvěřoval mu, což bylo na celé věci to zvláštní. V Turovově tváři, v jeho stálých způsobech a fyzické obyčejnosti, bylo něco uklidňujícího. Přimělo vás to přestat si všimnout, jak vypadá, a zavedlo vás

to do sféry jeho myšlenek a představ. Když si podávali ruce, Delkov si všiml, že Turov má na sobě laciné konfekční sako s poněkud dlouhými rukávy, což ho rovněž ujistilo v tom, že v jistém smyslu nosí stejnou uniformu.

Když odvezla dodávka Delkova zpět do centra Moskvy, měl pocit, jako by do jeho rukou bylo svěřeno něco z božsky inspirovaných historických misí samotného Ruska. Z reproduktorů plechově zněla stále ta samá hudba, nyní však zněla jinak. Bylo to triumfální ruská melodie, jež Delkova přiměla v emocích pevně zavřít oči. Zrada kvůli loajalitě k vyššímu cíli již žádnou zradou není, vytanula mu na mysl věta ze školních dní, i když k ní nedokázal přiřadit autora. Snad Gogol. Nebo Tolstoj. Stejně jako mnozí další z jeho generace vyrůstal Delkov ve víře ve velikost Sovětského svazu, aniž by z ní ve skutečnosti něco spatřil. Díky jeho otci se zdála hmatatelná jako místo, které jednoho dne bude moci navštívit a po celý život cítit jeho blízkost: ve vlasteneckých písních a obřadech, v monumentech a cihlových hradbách Rudého náměstí, v rozhodnutí vlastního syna vstoupit do armády. Občas ráno ve způsobu, jakým chrástí topoly za oknem jeho bytu větvemi, slyšel strašidelný zvuk, který přirovnával k šepotu mrtvých vojáků.

Delkov věřil v osud Ruska jako velmoci, jež jednoho dne spojí Východ se Západem. Byl to sen, který stále hořel v srdcích mnoha Rusů. Teď ovšem ulice ovládla bitva, díky níž bylo náhle obtížnější vidět velikost jeho země, zejména v Moskvě, kde panorama narušily nové mrakodrapy a jeřáby a historické památky byly zakryty vulgárními západními billboardy. Možná to měl na mysl Turov onou „spoluvinou“.

Delkov si nicméně stále nebyl jist, není-li tento úkol nastaven poněkud komplikovaně. Uvažoval o tom, když mířil přeplněným metrem zpět do svého bytu na Troparjevu. Pořád ještě bylo možné, že ho někdo překvapí na chodbě paneláku, až vystoupí z výtahu, a umlčí ho stejně, jako se to stalo jiným kritikům Kremlu za jiných moskevských večerů.

Té noci se však Ivanu Delkovovi nic nestalo. A nic se nestalo ani po dobu dalších pěti týdnů, kdy diskrétně uváděl v život Turovův plán, scházel se v Kyjevě s dodavatelem zbraní Horděnkem a najímal a cvičil pětici mužů, kteří budou mít provedení mise na starosti.

Nic se nestalo až do toho srpnového odpoledne, kdy se světové oči náhle znovu otočily k Rusku a dějiny se změnily.

13. srpna.

V té době to již Turovova operace nebyla. V té době to byla operace Ivana Delkova.

ČÁST I
KATALYZÁTOR

JEDNA

Úterý 10. srpna. Kykladské ostrovy, Řecko.

Z moře do příjemného dopoledního vánku vystoupil Christopher Niles. Prošel přes úzkou pláž a z taverny vedle ucítil pečící se pitu. Na osušce spatřil Annu Carpenterovou, jež se s mokkými vlasy staženými dozadu sušila na slunci, a pocítil záchvěv vděčnosti. První dva dny jejich dovolené přšelo, ale v úterý byla jasná a klidná obloha a až do víkendu pršet podle předpovědi nemělo. Vypadalo to na ideální den pro jejich „rozhovor“.

Do Řecka odcestovali na Annino naléhání, aby zmizeli. Aby unikli povinnostem Washingtonu a promluvili si o své budoucnosti. Zmizet teď bylo jednodušší pro Christophera než pro Annu, která byla opět veřejně činnou osobou, když byla nedávno zvolena americkou senátorkou za Maryland. V Řecku ovšem nebylo soukromí problém. Poznali ji v le-tadle a nato jednou na mezinárodním letišti v Aténách. Jakmile však dorazili na ostrov, byli přesně tím, čím si být přáli: dvěma anonymními americkými turisty na letní dovolené.

Příští měsíc se vrátí ke svým kariérám v D. C. Chris začne celoroční cyklus přednášek na George Washington University a povede tam seminář s názvem „Ruské špionážní řemeslo 21. století“. Tyto lekce byly vedlejší produktem rozhovoru, který poskytl ohledně FSB a SVR, domácí a vnější ruské zpravodajské službě. Příští semestr bude vyučovat „Válku a společnost“ prozkoumávající dopad americké politiky a veřejného mínění na válečné operace od druhé světové války. Oba předměty plynuly z jeho dvacetileté kariéry vládního analytika a zpravodajce.

Kdyby Christopheru Nilesovi někdo před třemi roky, když se poprvé setkal s Annou, řekl, že bude učitelem, byl by se tomu zasmál. To nebyl

život, jaký si představoval. Ovšem narůstající Christopherova frustrace způsobená jeho zaměstnavatelem – vládou Spojených států – a Annino neustálé jemné popichování ho nakonec přiměly změnit názor. Nejvíce ho překvapilo nejen to, jak snadno se přizpůsobil akademickému prostředí, ale také jak málo mu chyběla práce v tajných službách. Celý život si v sobě udržoval posedlost dávat něco velkého do pořádku, občas i takové problémy, které napravit nelze. Byla to vlastnost, kterou zdědil po otci a která mu dobře v jeho práci sloužila, často však za ni musel zaplatit cenu v osobním životě. Anna mu s tímto problémem pomohla. Jak ráda říkala, změnil se mu dokonce i fyzický vzhled. Christopher měl stále sošnou postavu vysokoškolského sportovce, jímž také byl, ale jeho blond vlasy mu šedivěly a začal nosit brýle, což mu dodalo vzhled, který se k jeho práci hodil více.

Byli spolu dva a půl roku. Kariéry Chrise a Anny, stejně jako jejich nezávislé povahy, jim ovšem prozatím bránily, aby svůj vztah stvrdili oficiálně. Změnit to mělo Řecko. Plán zněl strávit šest dní na pláži, daleko od rušivých vlivů, a rozhodnout se, co pro příště se svými životy udělat. Stále však „tento rozhovor“ odkládali, rozhodli se, že počkají na změnu počasí. Dnes dopoledne ovšem už žádnou výmluvu neměli.

Když se Chris blížil z vody, Anna se posadila a s lehkým úsměvem ho sledovala. To ráno byl písek po dešti velmi jasný a prostě ohromující. Když se políbili, cítil teplo její pleti.

„Něco k pití?“ zeptal se při utírání a věděl, že bude chtít jahodové ouzito z taverny odvedle. Anně to na slunci slušelo, měla jemnou pleť a nos a tváře měla poseté drobnými pihami.

Chris přešel po teplém písku do taverny. Uvnitř proudil díky dvěma ventilátorům vzduch. Z reproduktorů hrála řecká lidová hudba, samé housle a kytary. Čekal ve frontě a přes zastíněnou terasu se podíval na Annu, jež četla v kulatém stínu slunečníku knihu, když upoutalo jeho pozornost něco, co bylo blíž. Na druhé straně rolety procházel po betonovém chodníku malý, lehce rozčuchaný muž, ruce sepjaty

za zády, a zkoumal pláž jako vojenský inspektor. Snad turista, který se vzdálil od své manželky. Avšak bylo na něm něco povědomého: způsob chůze, svěží pramínky bílých vlasů, košile s krátkým rukávem, kalhoty a boty s tvrdou podrážkou. To nebylo zrovna oblečení muže na dovolené. Vskutku vypadal téměř jako Chrisův bývalý šéf, Marty Lindgren.

„Pane?“

„Pardon,“ omluvil se Chris. Přistoupil k baru, objednal dva koktejly ouzita a sledoval barmana, jak hbitě krájí jahody a vymačkává šťávu z limetky. Když pohlédl zpět směrem k vodě, všiml si, že se muž dívá zvenku skrz roletu. Vybavil si u toho příběh, který se vypráví dětem: Jak má každý z nás někde na světě svého dvojníka. Nebyla to samozřejmě pravda, i když se často setkával s lidmi, kteří měli stejné chování jako někdo, koho znal.

Chris zaplatil za nápoje a odnesl je po betonovém chodníku na pláž, kde ho čekal horký písek a odkládaný rozhovor s Annou. Když znovu vzhlédl, uviděl, jak bělovlasý muž míří k němu a kráčí s povědomou naléhavostí.

„Christophere? Tady jste. Málem jsem vás v těch brýlích nepoznal.“

„Martine? Co se sakra děje?“ Jejich prvním neohravným krokem bylo potřást si rukama, ale Chris je měl plné a drinky nebylo kam odložit. „Doufám, že se mi nechystáte říci, že jste sem přijel, abyste mě našel.“

Martin nahodil svůj starý úsměv: se semknutými rty a lehce pokřivený, jak zvedal jeden koutek úst výše než druhý.

„Nechte mě to odnést, budu hned zpátky,“ řekl Christopher, podal Martinovi svůj nápoj a vyrazil po písku k Anně.

Anna seděla pod pruhovaným slunečníkem, četla poslední stránky Eleni, řeckého románu, který začala číst před čtrnácti dny, aby se na společný výlet naladila.

„Neuhodneš, na koho jsem právě narazil,“ řekl Chris.

„Měla bych?“

„Nejspíše ne.“ Vzala si drink a podívala se na něj, tmavě blond vlasy již napůl suché. Anna měla klasické rysy, sama jim říkala „standardní“, ale nyní nasadila poněkud zlomyslný výraz, který standardní vůbec nebyl. „V zájmu ušetření času ti to řeknu: Martin Lindgren.“

„Ach.“ Anna chvilku vyčkala, než se otočila. Usmála se na něho a zamávala mu. Martin stál na okraji pláže a váhal. Poté se na jeho tváři s asi sedmisesekundovým zpožděním objevil úsměv a zamával jí zpátky. „Co tady proboha dělá Martin Lindgren?“

„Ještě mi to nevyšvětlil. Mám pocit, že na archeologické vykopávky se podívat nepříjel.“

Když se vracel do taverny, cítil Chris, že se mu zrychlil tep. To, že se tady Martin objevil, mohlo být toho idylického dopoledne jediné špatné znamení, nic jiného. Proč by podnikal osmihodinový let, aby se s ním viděl, aniž by předem alespoň zavolał?

„Mám ji rád,“ kývl Martin směrem k Anně a podával Chrisovi pití. Odvedl ho na terasu, kde už stál na stolku jeho šálek kávy. Na jedné ze židlí ležela cestovní taška, na ní řecké noviny a zmačkaný výtisk Financial Times. „Omlouvám se, že jsem se neohlásil,“ řekl, když si sedali.

„Jsem překvapen, že jste mě našel. Snažili jsme se uniknout pozornosti. Předpokládám, že jste z nějakého důvodu nemohl nejdříve zavolat nebo poslat e-mail,“ dodal Chris diplomaticky.

Martin svým dobromyslným způsobem, kterým vždy připomínal Ronalda Reagana, sklonil hlavu na stranu. Měl hezký hranatý obličej s tmavě modrýma očima a elegantní gesta již zašlých časů.

„Mohl jsem, to ano. Jenže jsem to potřeboval probrat tváří v tvář. Máte tu být až do konce týdne. Toto bohužel počkat nemůže.“

„Dobrá,“ čekal Chris. Když působil jako důstojník CIA, několikrát pro Martina, který vedl malou nezávislou pobočku CIA známou jako divize AS, pracoval. Jeho kancelář sbírala od lidí informace, připravovala analýzy a prováděla tajné operace malého rozsahu, většinou s využitím soukromých kontraktorů. Tam, kde panovala ve zpravodajské komunitě

ohledně nějaké záležitosti shoda, hledal Martin alternativní scénáře: od-sud iniciály jeho divize. Divize AS se v Langley zrodila díky novému důrazu na tzv. „anticipační inteligenci“, ačkoliv ve dnech vzniku neměla tato divize velkou váhu. Chris, který opustil vládní služby před dvěma a půl rokem, si v AS stále příležitostně přivydělával.

„Něco se děje a já potřebuji vaši pomoc,“ řekl Martin. „Něco s Rus-kem. Časově velmi naléhavé. Vyslechnete-li mne.“ Odmlčel se, když mu přišla servírka dolít kávu. Martin jí řecky poděkoval. Když se Martin natáhl pro šálek, Chris pozoroval jeho čisté, do hranata zastřižené nehty.

„A co přesně?“

„Nevíme. To je ten problém.“ Martin odložil šálek. „V oběhu jsou všechny druhy teorií. Některé jste již bezpochyby slyšel.“

„Slyšel jsem o řinčení zbraněmi.“

„Ano, dobře. Ale je toho více.“ Martin se zhluboka nadechl, což byl jeho způsob vzdychání. Od té doby, kdy Chris před třemi lety opustil Moskvu, sledoval ty samé příběhy jako kdokoliv jiný: ruské oznáme-ní nových zbraňových programů, v Pobaltí cvičení s raketami Iskander schopnými nést jaderné hlavice, narušování amerického vzdušného pro-storu nad pobřežím Kalifornie a Aljašky. Bylo to chování úmyslné, aby otestovalo hranice NATO a USA. „Právě teď probíhá cvičení v Pobaltí a je tam čtyřicet tisíc vojáků,“ řekl Martin. „Povídá se ovšem i o něčem méně ortodoxním. Včetně sponzoringu teroristických útoků na našem území.“

„Rusko by se do ničeho takového nezapojilo,“ řekl Chris.

„Ne, nejspíše ne.“ Martin měl podivný zvyk pravidelně zavírat oči a kývat hlavou, čímž odhaloval jakoby plazi víčka. „Ve skutečnosti si myslím, že plánují něco úplně jiného,“ řekl, „něco, o čem jsme vůbec neuvažovali.“

„Proč si to myslíte?“

Martin se naklonil dopředu a rychle prolétl pohledem terasu. „Dva důvody,“ řekl. „Máme nějaké informace o pohybu černých peněz

z Petrohradu skrz společnost na Britských Panenských ostrovech. Ne zase tak moc, nic, co by se nějak zvlášť vymykalo ruským standardům. Až na to, že jeden z účtů zahrnuje Alkaev Group.“

„Ach.“ Chris měl pocit, že se svět uzavřel: Řecká hudba, hlasy a zvuky nádobí z kuchyně se ztlumily, jako by vklouzl pod hladinu. „To je něco jiného.“

„Ano.“ Konečně pochopil, proč to tímto způsobem Martin udělal. Alkaev Group nebyl jen Rusko, byl to Andrej Turov. Alkaev byl jednou z offshore společností, které Turov založil, aby podporoval ilegální aktivity, z nichž měl prospěch Kreml, čili aktivity, které měly za úkol infiltrovat se do struktur Spojených států a podkopat jejich základy. Turov byl mistrem percepční války a vypracoval umění tvorby vysoce produktivních dezinformačních kampaní, se kterými se Spojené státy mýjely. A často si jich nevšimly.

Chris se o Alkaevu dozvěděl před čtyřmi lety, když pracoval na americké ambasádě v Moskvě. Napsal tehdy analýzu varující před Turovovými plány rozšířit ruskou sféru vlivu oslabením ostatních národů. Protože však nikdy neurčil specifickou dlouhodobou strategii skupiny, Washington nepodnikl žádnou akci ani jej to nijak zvlášť nezaujalo. V té době to nebylo na pořadu dne amerických zpravodajských služeb. Obecný závěr zněl, že Rusko se ekonomicky natolik znevýznamnilo, že nadále nepředstavuje hrozbu, a že Putin je navzdory svému velmi propagovanému chvástání jako hráč na světové scéně v podstatě irrelevantní. To bylo před Krymem. Před Íránem. Před zástupnou válkou v Sýrii. Před politickým vlivem ruských kampaní v Maďarsku, Německu, Francii a Spojených státech. Chris věřil, že právě fakt, že se ruská ekonomika tak marginalizovala, by měl být důvodem obav Spojených států. Upadající národy jsou někdy ty nejnebezpečnější.

„Co si myslí Langley? A Bílý dům?“

„Stále neprojevují o Turova větší zájem než dříve. Je dokonce tak málo na očích, že se vyhnul i sankčním seznamům,“ řekl Martin. „Proto

potřebuji vaši pomoc. Zpravodajské služby vědí, jak jednat s Ruskem. Ale s Turovem ne. To nevěděly nikdy.“

Christopher se zadíval na moře a vzpomněl si na nešťastný výsledek své poslední cesty do Moskvy. Ustrkl ze svého drinku a připomněl si, že to byla genialita Andreje Turova, jeho schopnost udělat ze sebe muže, kterého nikdo – a jak se zdálo, nejméně ze všech CIA – nebral vážně. Své projekty strukturoval tak, že na nich pracovala hrstka operativců, kteří udržovali své jednání v takovém módu, že je bylo téměř nemožné sledovat. Chrisova zpráva citovala bývalého člena ruského parlamentu, který nazýval Turova „pravděpodobně nejvychytralejším a nejnebezpečnějším mužem v Rusku“. Mohl klidně říci „na světě“.

To ale bylo před čtyřmi lety. Turovův status uvnitř Ruska se mezitím změnil.

„Andrej Turov odešel částečně do penze, nebo ne?“ zeptal se Chris. „Slyšel jsem, že prodal své firmy a žije na venkově. Objevily se i hlasy o nějakých neshodách s Putinem.“

„To se říká, ano.“ Martinovy rty se mimovolně zachvěly. „Víte, jak někteří fingují vlastní smrt? Já si myslím, že on ty neshody s Putinem fingoval. Máme informace o tom, že se v únoru a v březnu setkali. A od té doby si několikrát telefonovali.“ Na Martinově čele se znovu objevily svislé vrásky. „Nemůžu teď do všeho zabředávat, ale máme v Rusku informace od jedné vysoce postavené osoby a zachytili jsme signály, které podporují to, co nám říká.“

„Takže jak? Říkáte, že existuje něco, co můžu udělat, a americká zpravodajská komunita se svými šedesáti miliardami dolarů to nesvede?“

Martin se krátce spiklenecky usmál. Chrisův bývalý šéf choval staromódní víru v převahu síly individuality nad organizací. Měl pochyby o restrukturalizaci tajných služeb, které od 11. září 2001 ztrojnásobily svoji velikost, přesto jim však stále „unikaly“ klíčové události, jak ráda poukazovala média, a jednou z těch nejznámějších je vzestup ISIS. „Pamatujete si, jak jste mi jednou řekl, že slabina je v počtech?“

„Opravdu?“ Christopherovi to znělo dobře, ačkoliv si nepamatoval, že by to kdy řekl.

„Že v jistých případech dokáže tým čtyř pěti lidí, soustředěný na jediný cíl, udělat více než všech sedmnáct zpravodajských agentur?“ Svým větám dodával na důrazu zdviženým obočím. „Inu, to je jedna věc. Já ovšem v této chvíli nemluvím o týmu čtyř nebo pěti lidí. Pouze o vás.“

„Aha,“ už chápal Chris.

„Máme v této věci ještě druhý zdroj v Londýně. Je to někdo, koho znáte. Myslíme si, že má na Turova něco použitelného. Trvá ovšem na tom, že to předá pouze přímo vám. Proto jsem tady.“

„Dobře. Nemluvíte náhodou o Maxi Petrenkovi?“

„Ano, je to tak.“

Teď se Chris usmál. Maxim Petrenko byl bezpečnostní „konzultant“, kterému se poštěstilo, ale zase štěstí ztratil během divokého ruského období za Jelcina. Později vedl jednu z Turovových bezpečnostních společností. Mezi roky 2011 a 2012 ovšem utekl ze země tehdy, když byla proti němu vznesena obvinění z korupce jako následek indiskrétního rozhovoru, který poskytl médiím. Teď vedl malý špionážní byznys v Londýně. Jeho práce většinou spočívala v překupnictví informací, jak Chris slyšel, placení anonymním zdrojům – řidičům, členům ochranky, prostitutkám – a prodávání toho, co slyšel, třetím stranám, často ruským zpravodajským službám. Chrisovi trochu připomínal drogového dealera, který „řezal“ dobré informace těmi špatnými. „Petrenko ovšem není tak úplně spolehlivý, že ano?“

„To je něco jiného,“ řekl Martin. „Někdo, kdo má spojení s Turovem, mu dal něco, co považujeme za důvěryhodné. Tu dohodu byste měl být určitě schopen uzavřít během deseti minut.“

Christopher zabloudil pohledem k pláži a vyhledal Annu, která držela knihu v klíně a hleděla k moři. Deset minut v Londýně, snad. Nejdříve se tam ovšem musím dostat. A kdo ví, kam může těch deset minut vést?

Vánek pozdního dopoledne přinášel skrz rolety na terasu vlhký mořský vzduch. Během Martinova vysvětlování Chris přemýšlel o tom, jaké jsou možné směry vývoje, který tento den může přinést. Rovněž však cítil, jak v něm zájem o věc vzrůstá. Martin věděl, že takovou reakci vyvolá již jen pouhá zmínka o Turovovi.

„Souhlasil s tím, že se s vámi setká v Londýně zítra odpoledne. Dohodnuto už to je.“ Martin sáhl po tašce. „Vaše cestovní doklady mám tady.“

„Och. Vy tedy víte, jak jednomu zkazit dovolenou.“

Tentokrát se Martin už neusmál. Hleděl s očekáváním na Chrise, až bylo oběma jasné, že to přijme. Anna bude zklamána, ale nebude nic namítat. Anna byla zkušená diplomatka a její trpělivost byla mnohem obrněnější, než aby se tímto nechala rozhodit. Byl to jeden z jejích talentů, absorbovat překážky, aniž by projevila nevoli. A navíc věřila v to, stejně jako on, že když povinnost zavolá, je třeba sloužit.

„Co čekáte, že nám řekne?“

„Jméno. Někoho, s kým má Turov co do činění. Doufejme, že datum. Ať se má stát cokoli, bude to brzy, nejspíše do týdne. Souhlasil, že odpoví na dvě otázky. Poté je to již na vás.“

Christopher vzdychl, když si představil, kolik Petrenko Martinovi naučtoval. To však důležité nebylo. Jestliže to byl skutečně Turov, hrozba překračovala náklady a jakékoliv osobní výhrady, které by mohl mít. Všiml si, že Anna si obléká halenku a sandály a dívá se jejich směrem. „Co si myslíte, že se děje?“

Martin nakrčil nos. „Vrátím se k tomu, co jste napsal ve vaší zprávě. Turov má představu o novém, sofistikovaném způsobu válčení. O něčem, co nebudeme předpokládat. Základem je příběh: Rusko se chystá vyprávět příběh. Přimějí svět, aby mu věřil, a nato jej budou opakovat. Máme náznaky, že to nejspíše začne jednou událostí. Nějakým druhem útoku.“

„Útoku na nás.“

„Svým způsobem. Nikoli ovšem takovým útokem, jaký by kdokoliv z administrativy čekal.“ Anna si přehodila tašku přes rameno a ladnou chůzí kráčela po písku.

„A ta druhá věc?“ zeptal se Chris. „Ty signály, které jste zachytili?“

„NSA zachytila jistou frázi. Něco, co se jmenuje ‚dětská hra‘. Víme, že ji Turov použil už při telefonickém rozhovoru s prezidentem na jaře.“

„Že by odkaz na jeho vnoučata?“

„Nejspíše ne. Myslíme si, že se to týká události. Tam by mohla směřovat vaše druhá otázka. Platba je zařízena. Ochrana a dohled také. Jediné, co musíte udělat, je ukázat se v parku.“

„No, raději bych to udělal bez dohledu,“ řekl Christopher, který se ani tak neobával, že by to upozornilo na něho, jako spíše na Petrenka.

Lindgren se najednou zeširoka usmál a Christopher se domníval, že to bylo kvůli tomu, co řekl. Nato však spatřil, že se dívá na Annu, která stála v klenutém vchodu a čekala, až si její zrak přivykne na přítmí.

Martin se naklonil ke Christopherovi. „Doufám, že na mě nebude moc našťvaná,“ zašeptal.

DVA

Středa 11. srpna. Londýn.

Schůzka s Maxem Petrenkem byla naplánována na 16:20 v Holland Parku. Petrenko své obchody nyní provozoval v pronajaté kanceláři o dvou místnostech v nóbl čtvrti Mayfair. Měl potíže s placením nájemného a na konci roku se nejspíše bude muset přestěhovat někam jinam, jak se Christopher dozvěděl od přiděleného důstojníka v Londýně. Jestli Petrenko skutečně něco o Turovovi věděl, jak si myslel Martin, byla to nejspíše náhoda.

Christopher si vzal taxíka na Abbotsbury Road, vešel do parku a zastavil se u lavičky poblíž japonské zahrady, jak byl instruován. Devět minut tam seděl a pozoroval kolemjdoucí. Když už si začínal myslet, že si spletl lavičku, uviděl Petrenka, jak si to po cestičce rázuje ve špatně padnoucím obleku ze seersuckeru. Nejdříve ho nepoznal, Rus totiž přibral a čelo měl vyšší, než jak si Chris pamatoval. Zprvu se zdálo, že ho Petrenko minul, když kolem něj svižně prošel, nato se otočil a trochu neohrabaně předstíral, že si ho najednou všiml. „Christopher Niles?“

Chris zvedl obočí a vstal. Přistoupil na hru a předstíral, že na sebe náhodou narazili dva staří známí. „Maxi.“

„Můj bože. Jak je to dlouho?“ Během dlouhého podání rukou si vyměnili pozdravy a vykročili na procházku. Petrenko mluvil hrdelní lámanou angličtinou a gestikuloval jako typický Rus: Svíral prsty a poté je zase dramaticky otvíral. Vyprávěl Chrisovi o změnách v Moskvě od pozdních devadesátých let, kdy se tam Petrenkovi dočasně velmi dařilo, hlas se mu sevřel, když se zmínil o současném prezidentovi, ale jakmile se téma stočilo k Jelcinovi, trochu se uvolnil. „Znal jsem ho, ovšem, před lety,“ řekl a myslel tím Putina. „V Leningradě. Tehdy nebyl nic. Byrokrat.

Ale extrémně loajální. Později po mně chtěl, abych cestoval s ním. Umíš si představit, jak by to dopadlo.“ Petrenko teď mluvil takřka jako břichomluvec, rty měl sevřené a sotva se mu hýbaly.

„Znal jsem i Jelcina, mnohem laskavější člověk,“ začal znovu mluvit výrazně. „Mohl být skvělý. Byl to pro něj dar dějin. Ale ten alkohol...“

„Jsem dost zvědav. Žádal jsi výslovně o to, vidět mě.“

„Žádal.“

„Bylo mi řečeno, že jsi slyšel něco o našem příteli,“ vyzval ho Chris, když procházeli kolem zahrad. „Chápu to tak, že máš pro mě jméno.“

„Mám.“ Než znovu promluvil, uplynula další půlminuta. Nakonec se otočil na Christophera a svojí břichomluvou mu řekl jméno, křestní, patronymum a příjmení: „Ivan Michailovič Delkov.“

Ivan Delkov. Bylo to jméno, které Christopher znal. Delkov byl jedním z ničemných separatistických vůdců na východní Ukrajině, fanatický pravicový ruský velitel. Někteří z ruských médií ho nazývali „šilným plukovníkem“.

„Bylo mi řečeno, že se setkali na jaře,“ dodal Petrenko. „V Moskvě. Bylo to po Turovově dubnové návštěvě na dače. Dám ti data.“

Chris usoudil, že dačou myslel dům ruského prezidenta za Moskvou.

„Delkov byl prý v létě několik týdnů sledován FSB. Od té doby podnikl minimálně dvě cesty na Ukrajinu, nejspíše kvůli plánování s ruskými separatisty. Ale pochopil jsem, že se nejméně na jedné z nich setkal také se zástupcem ředitele z SBU,“ pojmenoval ukrajinskou tajnou službu.

Christopher zprvu neřekl nic, tak úplně mu nevěřil. „Proč by se stýkal s SBU? Měli by být nepřátelé. Úhlavní.“

„Ano, já vím.“ Přiblížila se k nim dvojice běžců a on na okamžik zmlkl. „Měli by. Nepřátelé se společným přítelem. A možná cílem.“

Christopher zpracovával, co mu vlastně říkal: Naznačoval, že jejich „společným přítelem“ je ruský prezident Vladimir Putin. Mohl nyní Turov pracovat pro pátou kolonu Kremlu? Mohl by být cílem sám Putin?

Z toho by plynula zcela jiná operace, než jak si představoval Martin Lindgren. Ví to Martin? A Bílý dům?

„Máš ještě jednu otázku,“ řekl Petrenko.

„Ano,“ usmál se Chris. „Bylo mi řečeno, že náš přítel možná plánuje něco, co nazývá dětskou hrou. Má to podle tebe nějaký význam?“

„Ano. Má.“ Petrenko ukázal na novou cestičku a nezačal znovu mluvit, dokud nedošli na trávník s obří šachovnicí a půlmetrovými šachovými figurkami, postavenými jako by někdo skončil uprostřed hry. Christopher vycítil, že to bylo místo, kam celou tu dobu směřovali. „Sedneme si?“

Usadili se na dřevěné lavičky proti šachovnici. Petrenko na ni kývl. „Dětský mat,“ řekl. „Myslím, že tomu říkáte ovčácký mat, ne?“

„Ovčácký mat v šachách. To je ta dětská hra?“

„Ano. Chceš, abych ti to ukázal?“

Christopher se nejdříve podívil, myslel si totiž, že vstanou a budou hýbat s figurkami. Petrenko však hledal pero, poklepával si na kapsy košile a kalhot, jako když se snažil udělat dojem inspektor Columbo.

„Ovčácký mat spočívá v porážce protivníka ve čtyřech tazích,“ řekl Chris.

„Správně.“

Rusko má samozřejmě sklon podceňovat Západ, pomyslel si. A přeceňovat samo sebe.

Petrenko se usmál v jakémisi nuceném šklebu, jako by slyšel, co si Chris myslí. „Jistě, říká se, že Amerika hraje jinou hru,“ řekl. „Americká hra jsou holubí šachy: převrátit všechny figurky, nasrat na celou šachovnici a pak se naparovat jako vítěz.“ Zaklonil hlavu a dvakrát zachrochtal, čímž odhalil pokřivené zuby. Byl to vtip, který říkal sám Putin, Chris jej už slyšel. Antiamerikanismus byl v Rusku, zemi, kde byly téměř všechny televizní stanice pod státní kontrolou, stále na denním pořádku. Spousta Rusů připisovala ekonomické problémy své země Spojeným státům. Byla to klasická klička: vynalézt zloducha a nato mu klást za vinu všechny

vlastní problémy. „Jestli máš ještě další otázku, pokračuj,“ řekl Petrenko s náhlým napětím v hlase, „protože já už musím jít.“

„O co v tom jde?“ zeptal se Chris. „Jaké jsou ty čtyři tahy?“ Petrenko bez zájmu procvičoval prsty pravé ruky. „Útok v Pobaltí? Nucená anexe podle vzoru Krymu?“

Petrenko naklonil hlavu k jedné straně a vystrčil spodní ret: možná. „Upřímně? Můj dojem je, že to bude něco mnohem blíže domovu. Tvému domovu. Ale nemůžu ti říci co.“

„Jak brzy?“

„Brzy.“ Petrenko se vyhýbavě usmál. „Možná za několik dní. Přesně to nevím.“

„Pro koho to dělá? Pro koho Turov pracuje, když ne pro Kreml?“

Petrenko se zatvářil, jako by o tom ještě neuvažoval, a podíval se na hodinky. „Mohl bych zjistit více, samozřejmě. To by ovšem zahrnovalo jisté riziko.“

„Kolik?“

„Osmdesát pět?“ Osmdesát pět tisíc. Christopher Niles zvedl neutrálně bradu, aby ukázal, že slyšel. Zajímalo by ho, jak právě teď voní mořský vánek na jejich řeckém ostrově. Vstali a vydali se znovu na cestu modrými odpoledními stíny k východu z parku a Chris začal třídit informace, které mu Petrenko dal: Nepravděpodobný tip, že jsou do Turovovy operace zapojeny ukrajinské tajné služby, a hrozbu „něčeho mnohem bližšího domovu“. Pomyslel na vojáka, o kterém věděl, že již jednou s Delkovem pracoval, bývalého člena Navy SEAL Jakea Briggse. Je-li v tom Ivan Delkov, není Christopher ten pravý muž pro tuto práci. Ale Briggs by snad být mohl.

Petrenko zastavil u silnice, přinutil se k úsměvu a chytil Chrise za paži, představení se chýlilo ke konci: Dva staří známí do sebe náhodou narazili v parku. Petrenko se k němu přiblížil, možná až příliš, aby si mohli potřást rukama, až zavanula cibule, která byla součástí jeho oběda. Když svoji ruku odtáhl, ucítil Chris v dlani USB disk.

„Měl bys zvážit ještě jednu věc,“ řekl Petrenko. „Za předpokladu, že hra má čtyři tahy, přemýšlej o tom, že alespoň jeden už byl odehrán. Před nějakým časem. A nikdo v tvé zemi si toho nevšiml.“ Usmál se a dodal: „Dej mi vědět, jak s tou nabídkou.“

Petrenko se otočil a vyrazil pryč tak rychle, že ho málem přejel okolo jedoucí cyklista.

TŘI

Středa 11. srpna. Východní Ukrajina.

Ivan Delkov seděl v opuštěné stodole na dřevěné bedně s municí, kouřil ruskou cigaretu a díval se na pole žlutých slunečnic. Byl oblečen ve svém obvyklém oděvu, ve vybledlých maskáčích a vojenských botách obnošených tak, že místy připomínaly plazi kůži.

Alexandr Zelenko, jeho poručík, byl hned vedle venku a mluvil s Pletnerem, řidičem, který mu vyprávěl svým nosovým hlasem historky, aniž by se staral, jestli ho Delkov slyší.

Když Delkov najal Zelenka poprvé, ruský voják mu s rozhodnými ústy, vyčnívajícím ohryzkem a velkýma tmavýma očima, vyhlížejícími velmi dychtivě, připomněl jeho vlastního syna. Ta mnohomluvnost byla ovšem něco zcela nového. Něco, s čím se Delkov během týdnů výcviku nesetkal.

Operace teď měla v plánu dva volné dny a Zelenko mu dělal starosti.

Před posledním úsekem cesty se zastavili na jeho farmě v Doněcku, aby si vyměnili vozidla a snědli malý oběd. Zelenko jim na plynovém vařiči připravil kuřecí řízky a teď si dávali poslední cigaretu, než zase vyrazí. Byli znovu uvnitř kontrolních bodů, na území ovládaném pro-ruskými separatisty, v části samozvané Doněcké republiky, o níž Delkov uvažoval jako o Novorusku. Nové Rusko. Nebo také Malorosija. Malé Rusko. Pohybovali se však směrem ke spornému území, kde stále držela pozice ukrajinská armáda.

Delkov dokouřil cigaretu a poslouchal, jak Zelenko vypráví Pletnerovi o tankovém praporu, ke kterému patřil krátce po začátku války v roce 2014. Jak byl jeden z jejich tanků zasažen do věže, ale oni

pokračovali dále, nasměrovali ukrajinské strážce jinam a osvobodili vesnici od chocholů, což byl hanlivý výraz, který někteří vojáci používali pro Ukrajince. „Někdy je nepřítel prostě člověk jako ty,“ říkal Zelenko Pletnerovi. „Ale když tímto způsobem budeš uvažovat moc dlouho, jsi mrtev. Ve válce je zabíjení prostě taktika přežití.“

Předváděl se. Používal jazyk, jaký slyšel u Ivana Delkova. Mohl si to dovolit, protože mluvil s Pletnerem, kterému bylo jedenadvacet a který válku nepoznal. Delkov Zelenka vždy povzbuzoval, jenže až příliš, jak si nyní uvědomoval. Nejspíše mu tím pomohl dodat ten druh sebevědomí, který je přivede nanejvyšší do potíží. Pyšná sebedůvěra.

Ale nebyla to jen pýcha. Zelenko byl také nervózní, více, než by měl být. Nervózní z něčeho mimo misi. Muž mluví, když není srovnán se svými myšlenkami. Jednou to někde četl.

Delkov odhodil nedopalek své poslední cigarety na podlahu stodo-ly a před odchodem ven jej rozdrtil podrážkou. Zamžoural do slunce, na tváři ucítil odpolední horko a kromě toho také zápach vlastního zpo-ceného těla.

Zelenko ztuhl, když ho spatřil, ale Delkov se jen usmál a všichni se otočili k poli a poslouchali, jak vítr šustí slunečnicovými semínky.

„Připraveni?“ zeptal se Delkov Pletnera.

Pletner byl vysoký muž se širokými neotesanými rysy, měl ovšem plaché oči a velmi pěkné zuby, které jeho úsměvu dodávaly nádech chla-pecké nevinnosti.

Znovu se mlčky vydali na cestu, Pletner řídil maskovaného tigera po nezpevněné polní cestě a za volantem se cítil pohodlněji než kdekoli- v jinde, za nimi se v horku vířila oblaka prachu. Jeli podél zanedbaných kukuřičných a cibulových farem, několika dvoupokojových dřevěných chat, před kterými ležely nevybuchlá raketa, kombajn a školní auto- bus s jedním bokem děravým od střelby jako ementál. Známký násilně přerušovaných životů. Ukrajina byla největší světový producent sluneč- nicového oleje, toto léto byla však spousta farem na doněckém území

opuštěna. Stodola, kde se zastavili na oběd, nyní sloužila jako sklad raket Grad a minometných granátů.

Delkov seděl vzadu a jako pokaždé myslel na svoji rodinu a na válku a na ta místa, kde se ty dvě věci střetly. Zároveň ovšem sledoval Zelenka a pokaždé, když se na něho otočil, věnoval mu drsný úsměv.

Pro Ivana Delkova byla válka záležitostí posledního čtvrtstoletí. Začalo to ve chvíli, kdy byla před Kremlem naposledy stažena sovětská vlajka. 26. prosince 1991. V pátek odpoledne se vše jen přesune na novou frontu, na zemědělskou půdu severně odtud. Američané to pochopitelně nevěděli. Válka Američanů skončila hned na počátku té ruské. Byli tak zaneprázdněni tím, jak se vzájemně poplácávali po ramenou, že nedokázali pochopit, že Rusko se nikdy nepoloží a nestane se součástí Západu. Chtěli jednoduchý výsledek takzvané studené války, něco na způsob svých akčních filmů – dobří hoši zvítězí, Rusové prohrají –, a arogantně předpokládali, že je možné exportovat americkou „demokracii“ po celém světě podobně jako franšizu řetězce rychlého občerstvení. Rusko bylo ovšem velkou a složitou zemí s tradicemi, kterým větší na Američanů, se svojí omezenou schopností se soustředit, nerozuměla. Když se nikdo neobtěžoval s tím, aby je poučil, předpokládali, že zvítězili a neměli ani tu nejmenší představu, jak pružný a neobvyklý může ruský duch být. Američané celé ty roky spali a – jak mu řekl na jaře Andrej Turov – přivolávali odvetu.

Delkov myslel na svého otce – byrokrata, vojáka, vlastence –, který do něho tyto nacionalistické myšlenky zasel, když byl středem pozornosti v obýváku v jejich maličkém bytě na jihu Moskvy, pil vodku ze zavařovací sklenice a mluvil s Delkovem a jeho bratrem o sovětském vítězství nad Hitlerem ve Velké vlastenecké válce. Myslel na muže, kterému se Delkov nepodobal v ničem kromě této základní víry v ruskou velikost. Delkov vzpomínal na bitvy svého vlastního života, jež ho zavedly až sem, počínaje Podněstřím v roce 1992 přes dvě čečenské války a konče nepovedenou tajnou operací v Estonsku před pěti lety. Vzpomínal

na bitvy, v nichž bojoval jeho syn v Donbasu, a jeho myšlenky se nevyhnutelně vracely k té, jež ho onoho deštivého odpoledne poblíž Luhan-sku minulého léta zabila – stupidní přepadení –, a znovu a znovu se cítil našťvaně.

Když dorazili na farmu, která jim bude při páteční operaci sloužit jako velicí stanoviště, byl už skoro soumrak. Delkov odemkl visací zámky na dveřích skladu a zatáhli auto dovnitř, kde je zaparkovali vedle TAR, radiolokačního kompletu pro vyhledávání palebných postavení, vozidla podobného tanku, jež sem Delkov přepravil před dvěma týdny.

V zadní části měl Delkov provizorní kancelář. Nastěhoval si tam polní lůžko, stůl a několik skládacích židlí společně s malou ledničkou a velkým kufrem. V něm byly desetilitrový kanystr benzínu, automatická puška, pistole Makarov, bojový nůž a taška, ve které měl náhradní oblečení, peníze – jak eura, tak ukrajinské hřivny –, tři pasy a jednoduchý převlek, který si Delkov pořídil v moskevském obchodě s kostýmy.

Za šest a půl hodiny, až projedou územím kontrolovaným Ukrajinou, dorazí ze severu neoznačené vozy s raketometem a mobilním velicím centrem. Vybavení a auta budou uskladněny vedle TAR až do pátku a poté se změní dějiny. Delkovův prapor přinejmenším otevře „novou frontu“.

Té noci, kdy se ochladil vzduch a nad slunečnicovými poli se třpytily hvězdy, seděla trojice mužů na polní cestě na skládacích židlích. Delkov znovu probíral detaily operace a mluvil o bitvách, ve kterých bojoval, v Podněstří a v Čečensku, a Zelenko s Pletnerem poslouchali, rezervovaní a pozorní.

Zelenko se však dnes večer díval na Delkova trochu zvláště. Několikrát sklopil oči poněkud příliš brzy. A to Delkovovi prozradilo to, co chtěl vědět.

Ne, Zelenko nakonec není jako jeho syn. Ani zdaleka ne.

Když se oba muži odešli na několik hodin vyspat do sklepa farmy, Delkov dotvořil svůj názor. Vše bylo v Zelenkových očích: Důvod, proč

se dnes choval tak nervózně, nespočíval v jejich misi, bylo to kvůli tomu, co plánoval po ní.

Delkov rozpítval Turovovy plány natolik, aby mu bylo jasné, že v určitém bodě se v nich objeví utajený vrah. Navzdory ujišťování hlavního čaroděje si Delkov uvědomoval, že toho ví příliš mnoho na to, aby mu bylo dovoleno zůstat naživu. A Zelenko, podle vzhledu ten nejméně pravděpodobný muž pro tuto práci – malý, nesmělý, záludný a průhledný –, musel být jeho volbou, právě z těchto důvodů. Zelenko byl Turovem určený vrah.

„Běžte se na několik hodin vyspat,“ poplácal Zelenka po rameni. „Až přijedou, vzbudím vás.“

ČTYŘI

Středa večer, 11. srpna. Severní Virginie.

Když kráčela sama od celnice k hlavnímu terminálu na mezinárodním letišti Dulles, cítila Anna Carpenterová jakýsi neurčitý neklid, pocit, že se něco blíží, něco, na co nejsou lidé připraveni. Možná to bylo jen kontrastem mezi naléhavostí Martina Lindgrena a ospalým městem, do kterého se vracela. Washington na konci července oficiálně přerušoval činnost na pětítýdenní letní „prázdniny“. Členové obou komor Kongresu se na měsíc vraceli do svých domovských států, nebo jeli na dovolenou. Přijímány nebyly žádné zákony, nekonal se žádné schůze výborů. Nejvyšší soud měl přestávku. Dokonce i prezident byl uprostřed čtrnáctidenní dovolené. Kdyby někdo chtěl Ameriku nacytat, srpen by byl výborná volba.

S těmito nelehkými pocity se navíc mísily osobní zájmy, s nimiž Anna bojovala již od chvíle, kdy nechala Christophera v Řecku. Stále ještě jí vadilo, jak rychle se mu dostala pod kůži Turovova akce. Martin mu znovu nabídl příležitost a ona jen sledovala rychlou změnu. Byla to ukázka, jak rychle dokáže jeho práce změnit Christophera v někoho, koho vlastně ani nezná: bez sebekontroly, koncentrovaného pouze na jedinou věc, emočně vyprázdňného. To má po svém otci. Chris se svým nevlastním bratrem byli produkty brilantního, ale náročného muže, jenž pro své syny stanovoval nereálné standardy. Byl po tři desetiletí vlivnou osobou v kontrašpionážním prostředí a byl vlastníkem cenné medaile za služby udělované CIA. Lidé dnes běžně odkazovali na Carrolla Nilese jako na špióna „gentlemana“, byl ovšem také zadavatelem úloh, vzdálenou postavou, jež zřídka chválila své syny a vedla svoji vlastní osobní válku s washingtonskou byrokracií. Několik týdnů

po seznámení s Chrisem mívala Anna občas pocit, že Chris stále bojuje v otcových nedokončených bitvách.

Přerušení jejich vyletu přineslo ještě jiné vzpomínky, a sice ty na náhlý krach Annina manželství před šesti lety. Občas si to stále kladla za vinu. Byla příliš zaměřena na kariéru a nenechávala příliš prostoru pro rodinu, nebyla schopna předvídat, že její manžel se nedokáže vyrovnat s tím, že se stane veřejnou činitelkou, ani že by jí někdy mohl být nevěrný.

Řecko byl Annin nápad. Šance uniknout hluku, aspoň na několik dní. Nikdy ji nenapadlo, že by se mohla vracet do Washingtonu sama, navíc s tak úzkostlivou náladou.

„Mami!“ Ze zamyšlení ji vytrhl David Carpenter, Annin čtyřiadvacetiletý syn, který se po ní natáhl a stiskl jí paži. Málem kolem něho prošla bez povšimnutí. „Mávám tady na tebe snad pět minut. Vidělas mě?“

„Ne, myslím, že ne.“ Anna se usmála a ucítila ke svému vysokému a serióznímu synovi nával lásky. V džínách a jasně modré košili vypadal energicky a sledoval ji tmavýma, zkoumavýma očima. „Promiň, zlato.“ Zvedla se na špičky a políbila ho na tvář. „Nejspíše mě trochu zasáhla pásmová nemoc.“

David vzal její příruční zavazadlo a dal se do chůze o krok před svojí matkou, obratně se při tom vyhýbal ostatním chodcům, jako by bylo důležité dostat se k výdeji zavazadel jako první. Annin syn měřil 189 cm, o 15 cm více než ona, a protože byl i štíhlý, lidé mu často říkali „čahoun“ (její personál ho jednou označil za „Jonaha“, jelikož jim připomínal postavu ze seriálu Viceprezidentka). Nyní se ovšem nesl s profesionální sebejistotou, která nejspíše vyrostla zároveň s jeho kariérou. Po rozvodu se David zhruba rok potácel na místě, než se našel v počítačích. Nepotřeboval k tomu ani příliš podpory své matky, natož otce, který utekl do Kalifornie se svojí o tolik mladší přítelkyní. Nejdříve se dostavil úspěch a až poté ambice a David se rychle vypracoval z IT technika přes „bug huntéra“ až na kybernetického analytika. Pracoval teď pro jednu z největších

washingtonských společností pro kybernetickou bezpečnost a monitoroval na tzv. temném webu teroristické hrozby a aktivitu v kybernetické kriminalitě pro klienty, mezi nimiž byli armádní dodavatelé i federální vláda. Kariéra poskytla Davidovi kotvu a zároveň cílevědomost, jakou v době, kdy vyrůstal, nikdy nezažil. A jeho matka na něho byla hrdá.

Když se blížili k výdeji zavazadel, všimla si Anna dvou mužů z TSA, úřadu pro bezpečnost v dopravě, v neprůstředných vestách, ozbrojených poloautomatickými puškami. Dnes večer bylo na letišti Dulles něco jinak než obvykle. Než zavolala Ming Hsu, své personální šéfce, počkala, až David vyzvedne její tašku z pojízdného pásu. „Jsem zpátky,“ řekla Anna a kráčela za svým synem do garáže.

„Vítejte,“ odvětila Ming svým věcným způsobem.

„Co se to děje na letišti? Jsem na Dulles.“

„Nic zvláštního. Jen se něco povídá. Mám pro vás něco na ráno.“ Anna znala Ming více než deset let a chápala naprosto přesně, co se jí tím snaží říci: Běžte domů a dobře se vyspěte. Máte-li mít starosti, nechte si je na ráno. Ukončila hovor a pospíchala, aby dohnala Davida. Posledních několik týdnů se ze zpravodajských služeb ozývalo, že Rusko připravuje nějaký druh vojenské akce v Pobaltí. Zároveň bobtnaly zvěsti o známých ruských agentech na území Spojených států. Jako členka užšího výboru senátu pro tajné služby byla Anna o obou záležitostech zpravena, ještě než odjela na dovolenou. Dnes to ale bylo poprvé, kdy slyšela něco o amerických letištích.

Sledovala Davida, jak se zastavil na parkovišti a skládal tašky za malého smarta. „To je tvoje auto?“ zeptala se. „Kde jsi je sehnal?“

„To je Maliky.“ Namířil klíčem a zadní dveře se otevřely. „Neboj se, je to bezpečné.“

Anna se neobávala ani tak o bezpečnost, jako spíše o to, jak se David, ona a bagáž do auta vměstnají. Její tašky se však dovnitř vešly celkem snadno. Zadní dveře zavřel tak, jako by to dělal už mnohokrát. Malika byla první Davidovou vážnou známostí, oproti němu byla fyzicky

poloviční a výrazně sociálně zdatnější, ale z nějakých záhadných důvodů se k sobě dobře hodili. Minulý rok se potkali v práci a nedávno se společně nastěhovali do domu na předměstí Marylandu.

„Opatrně,“ řekla Anna, když se vrhl do úzké uličky. Bylo to poprvé, kdy se ocitla v tak malém autě, a vůbec se necítila bezpečně. Připadalo jí, jako by dvě třetiny auta chyběly.

„Spousta lidí si z nás dělá srandu, že máme autíčko jako klauni,“ řekl David. Když se zařadil do provozu, trochu příliš rychle se kolem nich prohnalo SUV se řvoucím klaksonem. „Kretén,“ zamumlal a podíval se do zrcátka, aby se přesvědčil, jestli se neblíží něco dalšího.

Mlčky vjeli na silnici I-66, David jel trochu rychleji, než bylo nutné. Anna se konečně uvolnila natolik, že mohla v mobilu zkontrolovat zprávy a novinky. Kromě neustále probíhajících politických válek mezi demokraty a republikány se také vystupňovalo napětí s Ruskem: V Baltském moři přelétla ruská stíhačka Su-24 necelých 200 metrů od lodi britského námořnictva. Také se objevila vágní zpráva o plánu podzimního útoku na americké univerzity s „možným ruským vlivem“. Jakmile se však Anna začetla do článku pod titulkem, zjistila, že „plán“ není nic více než e-mailová komunikace mezi dvěma vysokoškoláky v Severní Dakotě, z nichž jeden se narodil v Rusku.

„Takže?“ začal David, jakoby v bezpečné zóně. „Co se děje, mami?“

„Jak to myslíš?“

„Vracíš se o tři dny dříve. Chris s tebou není. Na letišti byly speciální týmy. Během posledních dvou dnů se objevil nárůst aktivity trollů a jakási podivná kyberaktivita.“

Anna vypnula telefon. „Už jsem ti říkala, že Chris musel do práce.“ Mlčky jeli další míli a Anna sledovala, jak se v kancelářských budovách zrcadlí poslední paprsky západu slunce. „Ale řekni mi o tom něco,“ řekla. „O nárůstu aktivity trollů?“

„Jasně.“ David se na matku podíval. „Prostě se jen objevily nějaké divné věci.“

„Dobře. A můžeš být o něco konkrétnější?“

David se usmál. Zbytečně si odkašlal, byl to jeho zvyk z období dospívání. Anna se občas tím, že si poznámky porovnávala se synem, něco přiučila. Obvykle se to ovšem neobešlo bez trochy popichování. „Zpravodajci říkají, že Rusko plánuje něco proti NATO, ne? Nebo proti nám?“ Anna si dovolila malé „mm-hm“, aby pokračoval. „Není to důvod, proč byly na letišti ty speciální týmy?“

„Možná,“ řekla. „Co je na tom ta ‚divná‘ část?“

„Divné na tom je to, že je tam obrovské množství online aktivity, která najednou tvrdí pravý opak.“

„Opravdu? A ten opak je co? Že my plánujeme něco proti Rusku?“

„Jo.“ Vrhla na ni kritický pohled. „Ty o tom nevíš?“

„Ne, myslím, že ne.“ Anna si pomyslela, že to mohl být důvod, proč David vypadal tak nervózní, když ji vyzvedával na letišti. „O jakých aspektech to mluvíme?“

„V prvé řadě o vojenských. Ale teď je všechno na Twitteru.“

„Myslíš, že bys mi to mohl ukázat?“

„Jistě. Jestli chceš.“

Anna věděla, že ruské takzvané trolí farmy chrlí na internet denně tisíce falešných textů a zaplavují západní zpravodajské weby proruskými a protizápadními názory, spolu s uměle vytvořenými příběhy podporujícími agendu Moskvy. Vláda rovněž sponzorovala automatizované boty, programy, které zaobalily proruské názory a dokázaly následně v podobě malwaru zaplavovat systémy po celých Spojených státech. Kreml na tuto práci aktivně najímal lidi na volné noze, z nichž někteří byli studenty, jiní zase pocházeli z prostředí kybernetického zločinu, a těmto lidem eufemisticky říkal „vědecké týmy“. Washington neměl žádný ekvivalentní program nebo účinná protiopatření a navíc byla diskutována otázka etiky, jak daleko by měly Spojené státy ve vývoji programů nebo opatření dospět. Jako kongresmanka a zpravodajská analytička na ministerstvu zahraničí se Anna po čtyři roky snažila

protlačit pro kybernetickou válku pevnější právní rámec, ovšem bez valného úspěchu.

„Říkal jsi také něco o kyberútocích? Proti nám?“

„Ne, spíše hacky, nepovolený přístup,“ odvětil David. „Proti nám, NATO a evropským vládám. Víš, jaké je ruské motto, mami, že ano? Čiň druhým to, co si myslíš, že oni činí tobě.“

Anna se zasmála. To celkem sedělo. Připomnělo jí to slavnou Putinovu poznámku o ISIS v Sýrii: „Jak jsem se naučil v ulicích Leningradu, je-li boj nevyhnutelný, zaútoč jako první.“

„A co si o tom myslíš?“ zeptala se. „O čem se tak mluví?“

„Něco v Pobaltí?“ Dramaticky si povzdychl. „Myslím to vážně. Rusko se může za tři čtyři dny přesunout do Lotyšska nebo Běloruska a my je tak úplně nedokážeme zastavit, že ne?“

„Možná,“ řekla Anna. „Ale aniž by to vyvolalo mezinárodní pobouření, rozhodně ne.“

Zdálo se, že než jí dal zapravdu, trochu zaváhal. „Kdyby se jim nepodařilo přesvědčit lidi, že k tomu mají legitimní důvod.“

„To je to, o čem se mluví?“

„Ne tak docela,“ řekl. „Jen říkám, že je to možné.“

„Dobrá.“ Anna o tom přemýšlela, stejně jako o scénáři v Pobaltí, o kterém se mluvilo již celé roky: Rusko vytvoří záminku pro napadení souseda, který je členem NATO. NATO je poté v souladu s článkem 5 nuceno reagovat. A když se tak nestane, Rusko má mimo jiné možnost prohlásit NATO za zastaralé a nefunkční.

Nyní se David na matku podíval s očekáváním, jestli mu řekne něco více. To se však nestalo, pouze přemýšlela. Dlouho oba mlčeli, až dorazili do příjemné čtvrti plně zeleně, kde Anna žila. Její dům byl dvou-podlažní, postaven byl na začátku šedesátých let. Patřil k němu akrový pozemek a potok, který pomáhal vytvořit iluzi venkova, i když jen deset minut od obchvatu hlavního města.

Anna měla dva téměř identické jezevčíky, Zoey a Pana Smithe, kteří ji zdravili frenetickým pobíháním a škrábáním dřevěné podlahy. Byla středa, proto Carlotta, jejich hospodyně, měla již od rána volno. Byl to dobrý pocit, vidět opět rodinnou výbavu, starožitné židle a stoly, které Anna zdědila po prarodičích, umělecké kusy, jež shromáždila při svých cestách, štos časopisů New Yorker a fotografie jak rodinné, tak ty, na kterých byli lidé, se kterými se seznámila během své kariéry ve veřejné správě.

Anna poklekla a věnovala trochu pozornosti psům a ti se ihned převálili na záda, jako by se vzdávali. „Jakpak se má Pan Smith?“ drbala jednoho na břicho. „A co Zoey?“ Psi byli ještě jako štěňata pojmenováni před osmi lety. David navrhoval „Joey“ a „Zoey“. Davidův otec, Annin exmanžel, si z nějakého důvodu myslel, že zábavná jména by byla Pan a Paní Smithovi. Takže přesně podle pravidel, podle kterých se tehdy přijímala rodinná rozhodnutí, to skončilo kompromisem: Zoey a Pan Smith. Anně to připadalo jako velmi washingtonské řešení.

„Malika vám udělala pár crabbies,“ řekl David, který očividně zaváhal, zda vstoupit. „Jsou v ledničce.“

„Dobře, díky.“ Oba psi již byli spokojeni a Anna vstala. David často přinášel Maličiny známé „crabbies“ čili krabí maso smíchané s pomazánkou ze sýru a křenu, ohřáté na opečených chlebových kolečkách. Věděl, že Anna je miluje.

„Pojď dál a dej si jeden se mnou.“

„Ne, nemůžu tady zůstat. Mám brzy ráno schůzi,“ řekl hlubším a formálnějším hlasem.

„Dobrá tedy.“ Jakmile odešel, Anna si nalila dvojitou skotskou s kapkou sody a ochutnala jeden z Maličiných crabbies. Lahodný, jako vždy. Odešla s drinkem do Christopherovy pracovny a chvíli kontrolovala zprávy. Místnost byla bez poskvrnky, tak jak ji opustil. Úplně stejně jako malý byt, který si Chris stále držel ve městě. Představovala si, kde asi teď

je – nejspíše spí v hotelovém pokoji v Londýně –, a přemýšlela, co se asi dnes dozvěděl o Andreji Turovovi.

Prolistovala několik stránek, které jí doporučil David, a něco objevila i sama, když sledovala texty tvrdící, že Spojené státy připravují „tajnou akci“ nebo „VELKÝ KROK“ proti Rusku. Několik příspěvků obsahovalo podobné chyby, takže nejspíše pocházely ze stejného zdroje.

Ve své schránce našla dva e-maily od Harlanda Stricklanda, ředitele správního orgánu pro boj proti terorismu a přítele. Strickland jí poslal dvakrát tu samou zprávu: „Zavolej mi hned, jak se vrátíš. Musíme si promluvit.“ Anna se rozhodla, že to počká do rána. Strickland byl poradce prezidenta s přístupem k interním zpravodajským záležitostem. Někdy však byl také trochu zvláštní. Jeho „hned, jak se vrátíš“ bylo málokdy tak naléhavé, jak vyznívalo.

Než se odebrala na lůžko, prohlížela si Anna na polici zarámovanou Christopherovu fotografii. Byla to jedna z jejích oblíbených, momentka ze společné jarní túry do Blue Ridge Mountains: Chris se na fotce otáčel přes rameno a lehce se na ni usmíval. Když se zahleděla do jeho čistých a pokojných modrošedých očí, říkala si, jaký by asi byl jejich společný život, kdyby se bývali potkali o dvacet let dříve. Kdyby se místo špiónem stal akademikem.

Dala si horkou sprchu, oblékla si pyžamo, vyčistila si zuby a zalezla do postele. Chvilí ležela ve tmě s otevřenými očima a skrze otevřené okno poslouchala déšť v korunách stromů. Myslela na Christophera a na Řecko, jak se v ono slibné úterní ráno třeptily sluneční paprsky na hladině Egejského moře. Na Rusko. A na zvláštní úzkost, kterou na Dulles pociťovala cestou domů. V čem to bylo?

Anna věděla, že o Christopherově úkolu nemůže s nikým mluvit, ale to, co jí dnes řekl David, bylo něco jiného. Během uplynulých dvou desetiletí si ve zpravodajské a vojenské komunitě vybudovala dobrou síť kontaktů. Anna se některým z nich chystala ráno zavolat.

PĚT

Úterý 12. srpna. Capitol Hill, Washington.

Ovšem druhý den dopoledne nebylo Anně Carpenterové stále ještě jasné, co se v Rusku děje. Hned ráno se odebrala do své maličké „skrýše“, kanceláře v suterénu Kapitolu, vychutnávala si klid a možnost strávit hodinu sama, jen s telefonem v ruce. Nikdo jí však neřekl nic, co by už nevěděla.

V době oběda byla zpátky ve své kanceláři v pátém patře Hartovy senátní kancelářské budovy, končila telefonní hovor a v tom uslyšela z vedlejší kanceláře známý hlas. Překvapeně zhlédla a spatřila Harlanda Stricklanda, protiteroristického prezidentova poradce, který se bavil s Ming. Anna si připomněla zprávy, které jí včera poslal: Zavolej mi hned, jak se vrátíš. Musíme si promluvit.

„Zdravím!“ zahalekal a vyrazil k ní houpavým krokem, jakmile odložila telefon. „Slyšel jsem, že ses vrátila dříve. Omlouvám se, že tě tady takto přepadám. Jdu nevhod?“

„Ne, v pořádku. Snažila jsem se ti dovolat už dříve.“

„Viděl jsem, že jsi mi volala.“ Pokynula mu, aby si sedl, Harland se ovšem již uveleboval, povytáhl si puky kalhot a natáhl dlouhé nohy. Harlandovi Stricklandovi bylo asi pětadesát, vypadal však o deset let mladší a jeho kdysi chlapecký obličej získal s věkem a s nedbalou proše-divělou bradkou autoritativnější rysy. „Tak jaká byla dovolená?“

„Dokud trvala, bylo to dokonalé,“ řekla Anna.

„Dobře, dobře.“ Položil tmavě zelenou složku, kterou měl s sebou, na stůl, a věnoval Anně svůj obvyklý zkoumavý pohled, jako by na sobě měla blůzku s hlubokým výstřihem. Anna se ovšem oblékala konzervativně a nic zvláštního k vidění na ní nebylo. Občas si pomyslela, že je

Strickland okouzující a že má sebevědomí, jehož úroveň je nastavena snad až příliš vysoko. Když byla uprostřed rozvodového řízení, občas si spolu vyšli na skleničku. Někdy se nyní choval, jako by jejich vztah byl osobnější, než jaký byl ve skutečnosti. „Promluvíme si v soukromí?“ pohlédl na dveře.

„Jestli chceš.“

„O tom jsi slyšela?“ Posunul k ní po stole složku.

Anna ji otevřela. Uvnitř byl dvoustránkový výtisk z washingtonských novin. Anna začala číst a její překvapení vzrůstalo. Po dvou odstavcích vzhledla. „Co je to?“

„To je příběh, který chce zítra vydat Washington Post. Weekly American má totéž. Dnes ráno o tom byla zmínka na blogu Jona Nilese. Jak možná víš.“ Věnoval jí rozvázný pohled a nikam nespěchal. Naznačoval, že snad má nějaké důvěrnější spojení s mladším Christopherovým bratrem. Anna pokračovala ve čtení.

Příběh, který jí přinesl, tvrdil, že se malá skupina „vyšších členů amerických vojenských zpravodajských služeb“ minimálně třikrát „tajně“ setkala k diskusi o tvrzení, že Kreml plánuje rozsáhlou dezinformační operaci s cílem poškodit americkou důvěryhodnost. Diskuse zahrnovaly „možnost změny ruského režimu“, jak článek tvrdil, když citoval „zdroje, hovořící pod podmínkou anonymity“.

„Poslali mi to, abychom k tomu dali oficiální odpověď,“ řekl Strickland. „Žádnou jim nedáme. DNI* je přirozeně vyzývá k tomu, aby to nevydávali,“ řekl a měl na mysli Julii Greystoneovou, která dohlížela na všech sedmnáct amerických zpravodajských agentur. „Každý z toho cítí tu hromadu sraček, která by se z toho vyvalila.“

„Neříkáš, že je to pravda, nebo ano?“

„Samozřejmě není. Žádné tajné schůzky se neuskutečnily.“

„Takže? Odkud to přišlo? Proč to berou vážně?“

* Ředitelství národních zpravodajských služeb (https://en.wikipedia.org/wiki/Director_of_National_Intelligence)

„To nevíme. Myslel jsem si, že bys mi to možná mohla říci ty.“ Záblesk v jeho očích jí na okamžik přišel jako tasený meč.

„Promiň,“ zavřela Anna složku a již chápala, proč je tady. „Teprve včera večer jsem se vrátila do města. Nevím o tom vůbec nic.“

Přikývl, ale nevěřil jí. „To jistě ve vašem výboru probírat nebudete, že ne?“

Anna z něho cítila ostny hněvu, ale vykouzila úsměv. Mluvil o probíhajícím politickém napětí mezi skupinou analytiků v Defence Intelligence Agency, externí zpravodajské službě přidružené k ministerstvu obrany, a Bílým domem. Několik analytiků mělo pocit, že jejich doporučení pro přijetí tvrdší linie proti Rusku jsou Bílým domem, který často jednal bez účasti expertů, rutinně odkládána. Dva z nich požádali o schůzku se členy užšího výboru senátu pro tajné služby, aby vyjádřili své rozhořčení. Anna si o tom myslela, že je to jen jistý druh partyzánské politiky a že více než cokoliv jiného je to spíše projev raněných citů. Strickland naznačoval, že analytikům tento příběh buď unikl, nebo jej přímo vymysleli, aby znevěrohodnili státní správu, a že Anna je v tom jako spoluviník nějak zapojena.

„To je nesmysl, Harlande. A ty to víš. Fňukání analytiků se mnou nespojuj. Setkali jsme se s nimi jednou, na jejich žádost. Toto se nikdy nestalo. Je to poprvé, co o tom slyším.“

Posunula složku k němu a on předstíral, že si toho nevšiml. Anna si uvědomovala, že Strickland byl ve zpravodajské komunitě jeden z těch mazanějších lidí, také ovšem zjistila, že jeho morální zásady byly někdy trochu volnější. Zosobňoval chyby samotného Washingtonu, bludiště tajemství, insidery, kteří zacházeli se zpravodajskými informacemi, jako by hráli poker o velké peníze, přebujelou vládu, která umožňovala, aby celá hra pokračovala, neboť se na ní sama příkrmovala. Harland si roli hráče užíval, mluvil mimo záznam s novináři, a poté sledoval, jak se jejich příběhy sypou z ranních novin. To by mohlo být víceméně

neškodné, nebýt ovšem vlivu, který, zdá se, na současnou vládu měl a který daleko přesáhl popis jeho práce.

„Problém je,“ předvedl umělý úsměv, „že to tím pádem vypadá, že to dosahuje až na úroveň NSC. To je zhruba to samé, jako bychom řekli, že to dosahuje až do Bílého domu.“

„Ale říkal jsi, že to pravda není.“

„Správně, to není. I když v Pentagonu je několik takových, kteří by rádi viděli, jak zastáváme tvrdší postoje proti Rusku. Ale ne, nikdy se nekonaly hovory o žádné preventivní akci nebo „změně režimu“. Věř mi.“

„Tak proč se o to staráš?“

„No, proto. Víš, jak média umějí věci překroutit.“ Stricklandovy starosti tedy nespočívaly v samotném příběhu, ale v tom, co by z něj mohla udělat média. Jeho nonverbální komunikace nicméně stále naznačovala, že o tom, odkud to celé přišlo, nějaké povědomí má. „A kromě toho je jasné, že někde ve vládě je někdo neloajální. A ano, to mi starosti dělá.“ Pokusil se o úsměv. „Jen říkám, že v tomto musíme držet spolu. Je lepší, když jsou uvnitř stanu a čurají ven, než venku a čurají dovnitř. Mám-li někoho citovat.“

„Lyndon B. Johnson.“

„Správně. Každopádně,“ pokračoval a vzal její slova na vědomí, „nevěděl jsem, jestli jsi o tom slyšela.“

„Je mi líto, ale nemůžu ti s tím pomoci, Harlande.“

Mrkl, aby ukázal, že to nebere zase tak vážně, i když to samozřejmě vážně bral. „Tak tedy,“ poklepal si na kolena a vstal, což byl jeho způsob, jak ukončit rozhovor. Vzal si zpátky složku, vtiskl ji do podpaží a považoval toto kolo za uzavřené. „Vítej doma, Anno. Sluší ti to. Opravdu. Dovolená ti prospěla. Brzy si zase promluvíme.“

Když odešel, otočila Anna židli směrem k počítači. Kéž by to mohla obšírně prodiskutovat s otcem, jako to dělali o Rusku, když pracovala na ministerstvu zahraničí. Teď už to však nešlo. Annini rodiče žili nyní v Severní Karolině a její otec trpěl pokročilým stádiem Alzheimerovy

choroby. Sice spolu dosud jednou dvakrát týdně mluvili, on však nikdy nebyl při smyslech více než dvě sekundy. Jako všichni američtí senátoři si i Anna Carpenterová hýčkala své oblíbené problémy, mezi nimiž byla kyberbezpečnost a změny klimatu. Choroba jejího otce z ní však rovněž učinila odborníci na financování výzkumu, léčby a prevence Alzheimerovy choroby.

Anna vyhledala blog Jonathana Nilese a klikla na dnešní text. Začínal slovy: „Tento týden vládne ve Washingtonu zvláštní nálada, zejména ve zpravodajské komunitě, kde si pracovníci porovnávají své poznámky o takzvané ‚ruské hrozbě‘.

To všechno krátce po skandální historce kolující během víkendu, že by Rusko mohlo na podzim ‚sponzorovat‘ sérii teroristických útoků na amerických univerzitách. Několik washingtonských ‚ruských jestřábů‘ se této nepodložené historky chytilo a nazvalo ji důkazem slabosti Spojených států proti eskalující hrozbě ruské agrese.

Zároveň se objevila odůvodněnější obava: Že pokračující ruské vojenské aktivity mohou být předehtou pro akci proti Lotyšsku, Estonsku nebo Bělorusku. Ve zpravodajských službách se dokonce objevily debaty o americkém ‚preventivním‘ kroku, který by takový útok odvrátil. Jeden ze zpravodajců vyjádřil obavy, že by tato tvrzení mohla uniknout do médií a být použita pro ‚politické účely‘. Přitom důrazně popírá jejich pravdivost.“

Anna se usmála. Tak fajn. Teď dávají Harlandovy komentáře větší smysl. Podívala se z okna na masivní Calderovu plastiku Mountains and Clouds v atriu a v duchu si udělala poznámku, že musí zavolat Jonu Nilesovi.

S Christopherovým nevlastním bratrem se potkala pouze třikrát nebo čtyřikrát a stále jí dělalo problém, když porovnávala jeho

zpravodajství a jeho chování. Působil na ni jako rezervovaný, byl poněkud ošumělý a tak trochu křehký. V některých ohledech byl Christopherovým opakem. Občas jí připomínal jejího syna neboli někoho, kdo žil v mollové tónině. Chris se několikrát zmínil o sourozenecké „rivalitě“, která mezi nimi panuje, ovšem často se to spíše podobalo sourozenecké studené válce.

Pohledem zavadila o hodiny na stole. Šest hodin, pomyslela si. Šest hodin a Christopher bude doma.

ŠEST

Když letadlo společnosti Continental začalo klesat na mezinárodní letiště Dulles, Christopher Niles zaklapl MacBook, podíval se z okna a pomyslel si, jaké to má štěstí, že na něho čeká Anna Carpenterová. Anna v Chrisovi probouzela myšlenky a pocity, které v něm po většinu života pouze podřimovaly. Povzbuzovala ho v tom, aby žil jinak, aby ve svém myšlení kultivoval zdravou střídmost, takže se pro něho znovu stalo vzrušující vyhledávat prosté věci. Byl teď zcela připraven na to, až ho vyzvedne tam, kde se rozešli.

Christopher dal Martinu Lindgrenovi jeho „deset minut“. Ráno odevzdá zprávu o Maxi Petrenkovi a Andreje Turova nechá pro vlastní dobro za sebou. Všechna tato rozhodnutí padla v Londýně. Chystal se tentokrát zůstat mimo Turovovy obchody bez ohledu na to, co si myslí Martin. Na to, aby si nechal Turova znovu proniknout do hlavy, mu příliš záleželo na Anně.

Kromě toho se Chris nedomníval, že by pro tuto práci byl tím nejvhodnějším kandidátem. Minimálně od té chvíle, kdy Petrenko jako organizátora takzvané „dětské hry“ identifikoval Ivana Delkova.

Díval se dolů na venkovskou krajinu Virginie, připomínající mu jiné pozdně letní odpoledne na Dulles. Pátek 14. září 2001. Chris letěl jedním z prvních komerčních letů z Evropy do Washingtonu po 11. září. Měl tehdy nějakou práci v Paříži a návrat měl plánován na dvanáctého. 12. září toho roku ovšem do Washingtonu žádné letadlo neletělo. Pamatoval si, jak cestující spontánně vypukli v jásot, jakmile odpoledne letadlo bezpečně dosedlo na přistávací dráhu. Většina lidí v Christopherově generaci nikdy nezažila syrový patriotismus až na dřevě, jaký pocítili

v hodinách a dnech po 11. září. Mnozí si nikdy neuvědomili, že pouhá americká myšlenka může být pro někoho takovou hrozbou.

Pokaždé, když se od té doby vracel na Dulles, vzpomněl si na ten den a na troufalost oněch devatenácti mužů z Blízkého východu, jíž překvapili celou americkou zpravodajskou komunitu. Použili jako zbraně americké komerční aerolinky, vybombardovali vojenská a finanční mocenská centra Spojených států, to vše po měsících výcviku právě zde, v amerických leteckých školách. Slabina je v počtech. V tom měl Martin pravdu.

Tentokrát přistálo letadlo bez aplausu. Bezpečnostní pásy zacvakaly, mobilní telefony zacvrlikaly. Zvuky života, který běží dále. Přicházela nová generace, která se o 11. září učila v jedné z lekcí v dějepisu. To Chrise trochu trápilo.

S příručním zavazadlem vykročil k hale a cítil se lehce povzneseně jako vždy, když vstoupil na půdu amerického letiště. Nejspíše to byl mix vjemů, který ho vždycky tak příjemně naladil - americká hrdost a odhodlání spojená se světskými obrazy a zvuky letiště, to vše promísené s vůní pekařských výrobků z Cinnabonu a Dunkin' Donuts. Christopher za svůj život navštívil sedmdesát devět zemí. Když se vrátil do této, po každé byl šťasten.

A jeho nálada se ještě vylepšila, když uviděl v bílé sukni a halence bez rukávů Annu a její chytrý úsměv a lehkou divokost v zelených očích.

„Vítej doma, cizince,“ řekla.

„Znám vás?“

„Jestli ne, tak bychom se raději měli seznámit. Já jsem Anna.“

„Chris,“ řekl.

Dlouze se objali a ruku v ruce vyrazili k výdeji zavazadel. Christopher věděl, že jsou v pohodě, i když před sebou mají velké téma k diskusi.

Jak procházeli halou, začínal si všímat, že dnes je to v Dulles nějaké jiné, v chodbách byli ozbrojení členové speciálních jednotek a všude pociťoval zvýšenou přítomnost uniformovaných policistů.

„Takže?“ řekla. „Jakých bylo těch deset minut?“

„Dobrých. Udělal jsem to, co se ode mě očekávalo.“

„A dále?“

„Dále už nic,“ odpověděl. „Ráno mám schůzku s Martinem. Možná po mě bude chtít něco dalšího, možná ne. Ale jestli mě o to požádá, řeknu ne. Prostě tak.“

„Vážně?“

„Vážně.“ Cítil, jak mu pevněji sevřela ruku, to bylo vždy dobré znamení.

Když čekali na zavazadla, vyprávěl jí Chris v obecné rovině o setkání s Petrenkem. „Stejně toho není moc, co bych mohl udělat, myslím,“ dodal. „Chystám se mu doporučit někoho jiného, kdo o tom ví více než já.“

„Někoho konkrétního?“

„Jakea Briggse.“

„Aha, dobře.“ Anna nebyla zrovna fanynka Jakea Briggse, který byl nepředvídatelný a neotesaný, tak trochu vojenský kovboj. To ovšem není její starost.

„V Řecku jsme nedokončili jednu věc, nebo se pletu?“ pronesl na cestě k východu. „Říkám si, jestli bychom to nemohli dohnat teď.“

„Myslím, že bychom měli.“

Chris ovšem v tichu, které následovalo, uslyšel dutou ozvěnu, a zlobil se sám na sebe, že se nechal tak lehce zatáhnout zpět do světa Andreje Turova. Opačným směrem kolem nich prošel policejní tým se psy, a když došli k východu, pohledem ho přejel příslušník TSA.

„Zajímalo by mě, kvůli čemu to všechno je.“

„Jen se něco povídá,“ řekla Anna. „Včera večer to bylo to samé.“

Posuvné dveře východu z letiště se otevřely. Venku bylo teplo. Ve večerním vzduchu Virginie se mu zamlžily brýle. Přijel černý Chevy Suburban a zastavil u nich. Řidič vystoupil a otevřel jim dveře.

Během jízdy z Dulles po I-66 směrem k washingtonskému okruhu ho Anna zpravila o novinkách z Washingtonu, o všech těch vágních

obviněných týkajících se Ruska a online tvrzení, že se Spojené státy chystají na „preventivní“ zásah. Chris to mlčky zpracovával.

„Dnes odpoledne jsem četla blog tvého bratra,“ řekla. „Zdá se, že o tom ví více než já. Zajímalo by mě, kdo s ním o tom mluví.“

„Jon měl vždy své zdroje,“ odvětil Chris. „Má takový zvláštní talent. Lidé s ním mluví. V tom, co dělá, je skutečně dobrý. Na liberála není až tak špatný.“

Anna se ve tmě potichu zasmála. „Už jsi s ním nějaký čas nemluvil.“

„Nemluvil, to máš pravdu. Myslím, že Jon je v jedné ze svých fází, kdy čeká tak týden až dva, než mi odpoví na moje telefonáty.“

„Proč asi?“

Chris si povzdechl. Mimo politiku spolu měli komplikovaný vztah a zrovna teď se moc necítil na to, aby ho budoval. Jon a Chris měli stejného otce, ale různé matky, a Jon si vždy vůči svému staršímu bratru zuřivě chránil soukromí. V jeho osobnosti se nacházela místa, do kterých Chris nikdy nenahlédl a nejspíše se mu to ani nikdy nepodaří. „Tak trochu tomu rozumím,“ řekl. „Když jsem pracoval pro agenturu, někdy jsem dělal totéž. Vyhýbal jsem se jeho hovorům, protože jsem věděl, že by se mě ptal na mou práci. Teď si nejspíše myslí, že chci informace já od něho.“

„Oba dva chcete něco, co má ten druhý,“ připomněla mu.

„To asi ano.“

„Klasická sourozenecká rivalita,“ zhodnotila to Anna. „Návrat ke Genesis.“

„Opravdu? Tak fajn. Bohužel si nemyslím, že můžu udělat něco, abych to změnil.“ Krátce se odmlčeli. Anna měla talent vytáhnout z Chrise informace o věcech, o kterých by s nikým jiným nemluvil. Zejména o této. Když myslel na svého nepředvídatelného bratra, občas pocítil bodnutí úzkosti. Věděl, že to, co je v Jonovi, je i v něm: neúnavná snaha najít si své místo. Někdy měl pocit, že je zdravé o tom mluvit, jindy zase ne.